ORATIO ANNIVERSARIA

HARVÆANA,

HABITA IN

Theatro Collegii Regalis Medicor. Lond.

Die xviii Octobris, A. D. 1727.

LONDINI:

Impensis JACOBI TONSON, MDCCXXVII.

DIGNISSIMO PRÆSIDI

SOCIISQUE SPECTATISSIMIS

COLLEGII MEDICORUM

LONDINENSIUM

ORATIUNCULAM HANC,

Illorum Juſſu Editam,

Humillime offert

JOHANNES ARBUTHNOT.

ORATIO ANNIVERSARIA

HARVÆANA,

Die xviii Octobris, A. D. 1727.

SOLENNEM hanc concionem (Præses & Socii doctissimi) reduxit hodiernus dies, quem Divo Medico Sacrum, etiam festum & lætum esse voluit, inclytum hoc collegium, quo quasi hospitio vos excipit immortalis Hervæus; atque invitat, ad amicitiam Lauto convictu colendam; & celebrandam memoriam illorum, qui de nobis bene meriti sunt.

ÆQUUM quidem est, quanquam difficile, ut vos inter assiduos Labores, curas, & querelas versantes, perfruamini eo otio, quod omnibus omnium ordinum hominibus, natura & consuetudo indulsit. Vetus est philosophi effatum, *quod beneficiorum collatione, & gratiarum actione, vita humana continetur*: nulla enim inventa est tam barbara, tamque inculta gens, quæ civibus, in-

genio & virtute præſtantibus, quique rempublicam vel conſiliis adjuverint, vel opibus auxerint, vel rebus geſtis dedefenderint, debitos honores non perſolvit. Hanc provinciam ab eloquentiſſimis viris hactenus adminiſtratam, me non dicendi, ſed officii præſtandi ſtudio ſuſcepiſſe Libens profiteor. Vos igitur auditores, mihi pauca, de vario Medicinæ ſtatu præſanti, quædam etiam in Laudem virorum de medica hac republica bene merentium dicenti, nonnulla denique quibus ars medica promoveri, & amplificari poterit ſuggerenti, benevolos atque attentos eſſe oro.

DE Artium æque ac de Fluminum origine, fruſtra plerumque inquiritur; ambo enim ſua ducunt primordia ex rivulis vix ſenſu dignoſcendis, donec in ampliores excurrant alveos; nullam autem eſſe artem Medicina antiquiorem, hinc conjicere licebit; quod idem quod per omne ævum viguit ſtudium vitam prorogandi, illamque ſine moleſtia degendi, attentos ſemper homines fecerit, ad ea quæ valetudini conſervandæ, vel inſtaurandæ conferebant: alios autem monere, de iis quæ ſibi prodeſſe aut nocere ſentiebant, ipſa jubebat humanitas. In dubio igitur non eſt aliquantillam fuiſſe Medicinam, morbis & mortalitati coævam: Medendi artem, cœlitus eſſe delapſam, ab ipſo numine afflatam, inventam, aut edoctam, proclamant, tam ſacri quam profani ſcriptores; *Deorum immortalium inventioni conſecratam*; prout inquit ſummus inter Romanos orator atque philoſophus. Quæ de Oſiride, Iſide, Prometheo, Apolline,

Æſcu-

Æſculapio, aliiſque diis & ſemideis Medicinæ inventoribus, tradidit antiquitas; fabuloſa licet, hoc ſaltem veritatis includunt; divinam exiſtimaſſe homines Illam artem, cujus divinos excogitarunt autores. Hinc tamen fortaſſe accidit, ut Medicina in ipſis incunabulis, ſuperſtitioni, atque magicis artibus tam arcte conjuncta fuerit, ut vix ab earum conſortio, apud vulgus, penitus unquam divelli poterat; *adeo a teneris conſueſcere multum eſt*: Medicina enim puerilem agens Ætatem, puerilia ſolum tractabat Arma: Juventutem adepta, ratiocinari quidem incepit, ſed parum argute; Anatomiæ enim miniſterio deſtituta, fruſtra tentabat rationem reddere affectuum illius ſubjecti, cujus ſtructuram ignorabat. Veteres enim Græci, propter ſtolidam erga mortuos Miſericordiam, viventium ſaluti conſulere noluerunt. Quicquid enim prædicat Galenus de perfecta Aſclepiadum anatomia, nullum fuit Ariſtotelis tempore, ipſo fatente, apud Græcos apertum corpus humanum: & veriſimile eſt Eraſiſtratum & Herophilum, longe poſt ævum Ariſtotelis, mortuos, & vivos nocentes, quos a Regibus acceperunt, primos diſſecuiſſe. Medicina tum, prout mos eſt juvenilis ætatis, vires exercuit Corporis, potius quam ingenii: monſtrante quodam Herodico Medicinam gymnaſticam, qua integram morborum curam, palæſtricis quibuſdam excercitationibus abſolvit, Morboſque Laſſitudine contractos, nova Laſſitudine tollere aggreſſus eſt: ob hoc & multa alia merito reprehenſus ab Hippocrate.

QUI tanquam ſplendidum quoddam Lumen ex denſiſſima illa nocte ſubito emicuit; ſub cujus auſpiciis, Me-

dicina, virilem ſtatum aſſequuta, non gradatim, ſed uno quaſi ſaltu, ad Gloriæ fere culmen evaſit. Vir ſane ob ſolertiam pluſquam humanam, tanto magis admirandus, quod ſine adminiculo anatomiæ accuratæ, vel animalium motuum theoria, artem fere totam, ſagaciter invenerit, feliciter exercuerit, dilucide docuerit: qui infinitas morborum ſeries humana corpora infeſtantium, accurate evolvit, ſymptomatis deſcripſit, nominibus diſtinxit; quarum periodum, & eventum tam exacte notavit; curamque diæta, Pharmaceutice, & Chirurgia tam accurate peregit, ut halucinari vix poterit Medicus, qui divini hujus autoris ſcripta diligenter evolvit; hæc tam pura, perſpicua, perpolita, atque eleganti oratione explicuit, tanta ſubinde cum dignitate & ſublimitate, ut merito inter primos, tam dicendi quam medendi artifices cenſendus ſit; nec fuit magis arte, & facundia quam virtute inſignis, ad quam vitæ integritatem diſcipulos ſuos, non tantum conſiliis & præceptis impulit, ſed ſacramento obſtrinxit. Qualem iis commendat morum ſanctimoniam, induſtriam in curandis ægris, pietatem erga præceptores, fidelitatem erga diſcipulos, in victu temperantiam, in veſtitu modeſtiam, calumniæ abſtinentiam! nos non dedecet, clariſſimorum virorum de nobis benemerentium laudem celebrantes, divini noſtri præceptoris memores eſſe; quem in maximis viris habendum eſſe, quivis exiſtimabit. Quam inique comparatum eſt, ut homines Gloriam, veræ virtutis præmium, in eos plerumque conferant, qui nocivis potius quam utilibus pollent artibus. Hoc titulo omnia fere

famæ

famæ ſibi arrogarunt monumenta, qui victricibus armis regna debellarunt, qui regiones late, bello & incendiis popularunt, & veteres regionum incolas patriis finibus expulerunt. Tu venerande ſenex, ſanorum omnium judicio, Alexandro, aut Cæſari tantum præfulges, gloriæ ſplendore, quantum is de humano genere melius meretur, qui omni ſtudio in id incumbit, ut homines ſalvos reddat, quam qui ad internecionem illos proſequitur; qui ſaucios ſanavit, quam qui ſanis vulnera inflixit.

Post ævum Hippocratis, multa quidem in corporum animalium fabrica, pauca admodum in morborum Hiſtoria detexit Medicina; tamque Lucri ſtudioſa, operoſa & diligens, latius ſua pomœria extendere cœpit, atque multiformes ſuos labores partiri coacta eſt, inter diverſi generis artifices, Medicos diæteticos, pharmaceuticos & Chirurgos. Commodam hanc rerum diſpoſitionem ſæpius interturbavit, Legum impatiens, humana Licentia, nec enormes in ordinem cogere, unquam fuit poſſibile. Pharmaceutice jam exculta, & operum plena hoc habebat incommodi, quod medicamentorum luxuriem introduxerit, ipſis fere Morbis ſæviorem.

Abiit tum temporis Medicina non ſolum in varias profeſſiones, ſed varias etiam ſectas, ſævas inter ſe iras gerentes de rebus parvi momenti, ſi lucrum excipias. In omnibus erat quod jure reprehendi, quodque jure probari poterat; inter eas, quæ methodica erat dicta, genuinam, & mechanices legibus congruam aſſignabat plurium morborum cauſam, a ſtricta nimis, aut laxa fibrarum

fibrarum compage pendentium: in anguſtum autem concludebat Medicinæ praxin, generali huic theoriæ accommodatam. Empirici, proſcripta ex Medicina ratione, experientiæ ſolæ innixi, experimenta ad caſus prorſus diſſimiles imperite ſæpius transferebant: è contra Dogmatiſtæ ratione gloriantes, tam male argumentati ſunt, ut præſtaret nullis, quam talibus uti ratiociniis. Ex Empiricis & Pharmacopolis nati ſunt circulatores agyrtæ; circumforanei & ſellularii Medici; tribus licet infima, tamen maxime numeroſa & perennis; medicinæ etenim non aliter quam picturæ, & poeſi, aliiſque quibuſdam artibus liberalioribus accidit; inter numeroſos artifices diſpendium famæ ſubiiſſe, & quo uſu fuerit communior, eo viliorem eſſe factam. certum eſt Antiquis Romanis, & ipſi Catoni Alienigenarum, præcipue Græcorum hominum, ſuſpectos fuiſſe tam mores quam medicinam, adeo ut artem fere ipſam, legibus abolere decreverant, cujus profeſſores legibus diſtinguere, & coercere ſolum neceſſe erat: nec ideo Medicinæ aliqua aſpergitur labecula: æquum enim non eſt, ex Artificum quorundam ſtatu & moribus, de ipſa arte conjicere. Quis enim, nunc dierum, Medicinæ dignitatem æſtimabit ex infima plebe eam factitantium, qui apud vulgus eodem Medicorum titulo inſigniuntur? Contumeliam tam ineptam propulſare vix operæpretium eſt. Affirmare quoque non verebor, neque Romanam, nec aliam gentem fuiſſe, Medicina penitus deſtitutam. Apud Britannos, priſcis temporibus, Druides Theologorum, Juridicorum, & Medicorum juncto

fungebantur

fungebantur officio; quorum maximum erat Remedium, præter viſcum quercinum multa ſuperſtitione collectum & præparatum, Homines pro ægrotorum ſalute immolare; quæ methodus medendi apud Empiricos, & Medicaſtros Druidarum ſucceſſores non prorſus exolevit; qui homines, ſed non tam honeſto conſilio, jugulant; hoc pariter infelices, quod experientia ſua lethifera, in ſalutem ſuperſtitum vertere non norunt. Nullus dubito, quin Romani, inter alias bonas artes, Medicinæ Scientiam Britanniæ intulerint: utque, Romanis ipſis fatentibus, docilia, & ad ingenuas artes propenſa erant incolarum ingenia, credibile eſt bonas Literas, quæ in hac Inſula altas egerant radices, nunquam penitus extinctas fuiſſe; patet etiam ex quibuſdam quæ nunc extant ſcriptis, Medicinam apud Anglos, aliquot retro ſæculis, plus fortaſſe, quam apud vicinas gentes, excultam fuiſſe.

Sed ad priſtinum decus, & lumen arti Medicæ conciliandum, duo eodem tempore feliciter conſpirabant: reſuſcitatæ Græcæ literæ, quibus integra fere conſignata erat ſcientia medica, & medicorum ſocietas, quæ noſtræ arti, præ omnibus aliis, neceſſaria eſt.

Ego res vobis notiſſimas, in memoriam nunc revoco, ut demonſtrem omnia hæc incommoda, ſtabiliti ordinis & diſciplinæ defectu arti noſtræ accidiſſe: aliter enim Medicinæ, quam opificiis maxime vilibus uſu venit: Hæc nemo niſi poſito tyrocinio aggreditur; ad Artem vero noſtram, maxime difficilem, & tenebris obſitam, ſe accingit quilibet ineruditus. Contra hanc petulantem hominum audaciam & propenſam vulgi creduli-

credulitatem, unicum erat Remedium, doctos & usu peritos medicos in unum congregare sodalitium; aliter enim populo opus esset medicinæ scientia, ad ipsos medicos eligendos. Propterea prudentissimi nostri Principes, & legum Latores, quibus majori erat curæ civium valetudinem ab impostoribus, quam bona a prædonibus tueri, Collegium hoc constituerunt & legibus munierunt; cujus Sociis mandatum est civium valetudini prospicere, & imperitos a Medicina facienda arcere.

HUJUS nostræ Reipublicæ Medicæ Fundamenta posuit, Munificentissimus Princeps Henricus octavus, suadente optimo Linacro, qui sic Memoriam immortalem conciliabat Principi, apud quem Archiatri fungebatur Munere. Sub Magnanimi Henrici auspiciis tam relligio, quam bonæ literæ, excussa tyrannide & caligine, pleno jubare resplendere cœperunt. Multa tu fortissime Princeps, præclare pro republica, bello & pace, domi & peregre gessisti; dum infamia desidiæ, luxus, & ignorantiæ Asyla radicitus extirpares, Artibus liberalibus præstabas habitacula. Quam tuas suppliciter ambiebant amicitias peregrini Principes, quam tuas virgas atque secures tremebat populus! Si quædam minus humaniter fecisti, horum nos memoriam abjicimus, propter insigne hoc erga cives miseros, & ægrotantes, clementiæ indicium. Tibi enim literarum Fautori, & Elizabethæ Genitori nihil non condonandum est. Quid tibi nunc prodest, munificentissime Princeps, omnem censum exuperans patrimonium? ex opibus undique congestis, & prodiga manu dispersis, id tantum nunc habes, quod in doctos & honestos viros

erogaras.

erogaras. Evanuit adulatrix, & importuna Aulicorum turba, quæ loculos tuos exhaurire ſolebat, ex omnibus quos muneribus demeritus ſis. Nos fere ſoli adſumus, qui nulla ſpe aut aſſentatione inducti, tua erga nos beneficia grato animo comemoramus.

PROXIMOS Henrico Honores, merito ſibi vendicat optimus Linacer, qui pro nobis civitatem ab Henrico impetravit; qui medicæ arti vagæ & inornatæ primus Lares, & tecta dedit. Multis de cauſis nobis licet, de noſtro parente Linacro gloriari, qui talis omnino fuit tam Indole, quam vivendi inſtituto, qualem eſſe oportuit Medicinæ & omnium bonarum Artium apud Populares ſuos inſtauratorem. Incœpto tam arduo non ſufficiebat ingenium ſine corde; ſine animi conſtantia, & importuna quadam doctrinæ ſiti, qua ſtimulatus eruditionem, quam domi minus perfectam inveniebat, apud exteras exquirebat gentes; ex quibus ille, non Luxus alicujus novi matteriam, patriæ invexit, ſed commercio magis honeſto, & commodo, bonas literas atque artem ipſam ſalutis præſidem; noſque idoneos reddidit ad revehendum deportatas doctrinæ meſſes; & docendum alias gentes artes, quas ex ipſis didicimus. Utque optime noverat cognatas inter ſe eſſe ſcientias, ad varia ſtudiorum genera ſe adjunxit interminatum ejus ingenium: in quibus nihil mediocriter, omnia inſigniter fecit. Teſtor ſpecimina quæ poſt ſe reliquit, in Medicina, Matheſi, Grammatice, & humanioribus literis, dilucide & ornate conſcripta. Teſtor coætaneos ejus doctiſſimos, qui illum tanquam præcipuum orientis doctrinæ lumen ſuſpici-

ebant: imprimis Erasmum, qui Linacrum intimi amici, præceptoris, patroni titulis cohonestavit. Ad res autem nostras maxime opportuna erat illa, qua enituit Linacer, morum elegantia, quæ eum apud Henricum in gratia posuit; & ea animi magnitudo, ut principis gratia illiberaliter uti noluerit, ad augendas suas fortunas, sed ut publicæ utilitati inserviret; sic enim & genio & famæ consulebat: non enim Linacri nomen tam nobilitasset familia, in ampla prædiorum possessione constituta; quam prosapia honestorum, & doctorum virorum, qui patriæ virtutis æmuli, solenni, & verecundo cultu ipsius memoriæ parentare solent.

PROSPERE rebus nostris evenit, ut post Linacri tempora ortus sit Caius; qui Linacro indole, moribus, & studiorum ratione, adeo similis fuit, ut novam illi panegyrin instituere vix necesse sit; par erat utrique ingenii acumen, & scientiæ cupiditas, quæ utrumque impulit, ad scrutanda scientiarum abdita, per Italas Scholas. Ex iisdem Græcis & Romanis Fontibus, puris, illimibus, ambo doctrinam suam hauriebant: easdem ambo benevole aliis apperiebant. Idem utrique fuit animus beneficus, generosus, liberalis; erga artis alumnos, quorum Coloniam satis numerosam, & doctorum virorum fæcundam, apud Cantabrigienses suos collocavit Caius: pari denique uterque flagrabat studio, erga rem publicam hanc Medicam. Dignus fuit prorsus Caius qui a Linacro incœpto operi extremam admoveret manum; qui jura nostra strenue propugnavit; & causam nostram contra ipsos juris consultos prospere dixit; inter plurima pro nostra

societate,

ſocietate, præclare geſta; collegii inſignia decora & idonea excogitavit, & impetravit. Serpentem nobis aſſignavit antiquitas, tanquam prudentiæ ſymbolum, non ut ipſius ſibilo, & dentibus ad laceſſendos ſodales, uteremur: Pulvinar nobis dedit Caius, honoris indicium, non oſcitationis aut ſomnolentiæ fulcrum, quam aſſiduæ, & vigiles Medicinæ curæ nobis non concedunt. Perpetua igitur apud nos Gloria floreat Caius, qui non ſolum res noſtras feliciter adminiſtravit; ſed rerum geſtarum memoriam, eleganti quo pollebat ſtylo, poſteris conſignavit.

PRÆCEDENTIBUS hiſce ſæculis e Barbarie nuper elapſis, nunquam defuere viri docti, & munifici, qui artes renaſcentes, ſtudiis excolerent, & opibus alerent. Inter quos eminuit Caldwallus, quem propter inſolita viri merita, ſolitis ritibus ſolutum eſſe voluit Academia. Is igitur omnia fere apud nos honoris ſtadia uno die confecit; ab iiſdem Comitiis in ſodalitium aſcriptus, & ad cenſoris munus maxime momentoſum evectus: nec quam de eo conceperat Academia ſpem, fefellit vir optimus, qui doctrina, & moribus tantum acquiſiverat nomen, ut ipſius munificentiam, & mortem comemorare dignatus eſt celeberrimus Cambdenus ſequentibus verbis; *Anno domini milleſſimo quingenteſſimo octogeſimo quinto, fato functus Richardus Caldwallus, e Collegio Ænei Naſi Oxonienſis Med. Doctor: qui ut de republica bene mereretur (aſcito in partem honoris Barone Lumleio) lectionem chirurgicam honeſto ſalario, in Medicorum Collegio Londini a Thoma*

Linacro fundato inſtituit, juxtaque ad Sti. Benedicti inhumatur, monumento Laqueis, Plintheis, & Carcheſiis, ſcamno Hippocratis, Gloſſocomiis, & aliis Chirurgicis ex Oribaſio & Galeno, Machinamentis, ornato." Nec aliquid largiri potuit Caldwallus, magis honeſtum, & nobis utile: medicum enim opportet artes noſcere multas, quas excercere non convenit; ex publico commodo fuit chirurgiæ, & pharmaceutices praxin, non ſtudium, a medicina ſeparare.

EODEM benevolo erga nos animo, commotus Theodorus Gulſtonus, Lectionem pathologicam inſtituit, ut tam partium ſtructura quam morborum ſedes oculata fide innoteſcerent, & ſocios hujus collegii accenderet ad exhibenda ſtudiorum ſpecimina præmatura & laudabilia, utque fortaſſe eos in dicendi arte excercitaret, cui ipſe maxime favebat. Id enim non ſolum hujus ſocietatis ſed patriæ honori ceſſit, quod inter medicos, plurimos politioris elegantiæ fautores, & magiſtros reperies.

AUSPICATO ſane die, Cathedram ſuam poſuit optimus Caldwallus, quam paulo poſt ornavit immortalis Harvæus, atque ex illa tanquam ex tripode, magnum naturæ Arcanum, Sanguinis circuitum, ad ſuum tempus reconditum, patefecit: ſic enim philoſophiæ, ne dicam humani intellectus delebat opprobrium, qui ſimplex hoc naturæ Machinamentum, vim animalis corporis motricem, per tot ſæcula non detexerat: donec Harvæus naturam reluctantem, & Protei ad inſtar ſub mille formis ſeſe abſcondentem, novis artibus aggreſſus, ipſam, ſtrictis religatam nodis, oracula ſua reddere coegit: oculis enim

fideli-

fideliſſimis rerum internunciis, cordis & ſanguinis motus in viviſectionibus obſervabat, experimentis explorabat, omniaque vel autopſia vel experimentis reperta, ad mechanices & arithmetices leges revocabat. Tali indagine uti eum opportet, qui naturæ venatur arcana; his artibus innixo, nunquam deerit proſper eventus: ad Harvæi gloriam redundat, & in æternum redundabit, hujus inventi laus: mihi tamen perſwaſum eſt, illud Anatomiæ & Matheſeos peritum diù latere non potuiſſe, quodque hunc ſanguinis Circulum inveniſſet vel Eraſiſtratus Geometra, vel Archimedes Anatomicus. Dupliciter Harvæi famam obruere conati ſunt coætanei ſui: cæco primum & vano impetu, ipſam circulationis doctrinam adorti ſunt: tandem cum eam demonſtratione munitam evertere poſſibile non erat, nobiliſſimi inventi gloriam alio transferre moliuntur; nullibi enim iniquiora quam apud doctos bella geruntur; qui ſæpe injurioſe in alienas irruunt poſſeſſiones. Tanta autem modeſtia & animi candore contra ſanguinis circuitum diſputantes docebat, potius quam refutabat Harvæus, veritatis, non gloriæ ſtudioſus, ut eorum aliquos, præcipue doctiſſimum Plempium non puduit palinodiam canere; nec meliore fato uſi ſunt qui ab Harvæo inventoris jus adimere voluerunt; quantula enim reperti hujus portio aliis debetur, paucis expediam.

Ea eſt humanitatis conditio, ut obvia plurima, quæque mentis æque ac corporis oculis fere obverſantur, ſæpe viſum effugiunt; non is igitur pro rei inventore habendus eſt qui eam propius attigerit, aut qui ea dixerat

erat ex quibus inventum ipſum, facili ratiocinio deduci poterit; ſed qui illud aperte & dilucide explicavit. Obiter quædam protulit Hippocrates de ſanguinis motu conſtante, de venarum, i. e. vaſorum ſanguiferorum circulo, de vaſis ſanguiferis, ex quibus tanquam vitæ fontibus, flumina excurrunt ad irrigandum Corporis alveum. Hippocrates pariter ac Plato agnoviſſe videtur uſum & actionem cordis, ſanguinem verſus corporis extrema propellentis; ſed in eo reducendo parum curioſus, imaginatus eſt quendam ſanguinis æſtum, Maris æmulum, per eadem vaſa fluentis, & refluentis. Omnia hæc redolent ingenium viri ſagaciſſimi, veritatem quaſi in tenebris palpantis; ſed longe abſunt a ſyſtemate Harvæano, cui plurima parum conſentanea, etiam contraria, paſſim in operibus expoſuit Hippocrates.

INTER recentiores Michael Servietus, Medicus Hiſpanus, libro milleſimo quingenteſimo quinquageſimo tertio edito, cui titulus Chriſtianiſmi reſtitutio; circuitum quendam ſanguinis, per pulmones breviter deſcribit: eundem fuſius explicavit, & pro ſuo venditavit, Realdus Columbinus, Anno milleſimo, quingenteſimo quinquageſimo nono; nec ideo fortaſſe furti inſimulandus, cum idem utrique eadem natura magiſtra monſtraſſet: Huic Columbini doctrinæ quædam ſuperaddidit Andreas Ciſalpinus quæſtionibus ſuis peripateticis, Anno milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo primo impreſſis. Pauca hæc quæ de ſanguinis motu per pulmones ſuggeſſerant viri illi ſagaces, oblivione, & taciturnitate Anatomicorum ſequentium tecta fuere; donec Harvæus integram cir-

culationis

culationis Theoriam apperuit, in prælectionibus ſuis anatomicis habitis coram ſociis hujus collegii; quas Francofurti novem poſt annos, nempe milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo octavo publicavit; quibus ſanguinis Motum, ad ſuum tempus reconditum, ocularibus demonſtrationibus confirmavit; ab objectionibus liberavit, omnemque naturæ mechanicen, & inſtrumenta explicavit, quibus ſanguis propulſus corpus animale, pleno flumine proluit. Hanc inventionem novam, & ſuam, jure dicere potuit vir veridicus, verecundus, qui nullius famam vel aucupari, vel laceſſere ſolebat: nec contentus Motus hujus cauſas, in animalibus perfectis explicaſſe, illius primordia in animalibus naſcentibus rimatus eſt; ſua autem tam parce æſtimabat, ut neceſſe fuit Amico ejus doctiſſimo D. Georgio Ent ex ejus manibus extorquere excercitationes de generatione Animalium: opus ſumma cura elaboratum: in quo Author pro more, nihil inconſulta natura ſtabilivit.

Propter hæc, & alia quam plurima, quæ in ſcientiæ naturalis, & Medicinæ utilitatem meditatus eſt Harvæus, dignus eſt, qui in omni doctorum virorum cœtu celebretur: perennes vero apud nos laudes meretur, qui artem & famam noſtram ſtudiis, qui res noſtras opibus auxit, qui amore plus quam paterno nos complexus, non ſolum nos prædiorum ſuorum hæredes, ſed ipſo vivente poſſeſſores conſtituit; qui minutiſſimis noſtris commodis proſpicere dignatus eſt: ædes noſtras ampliavit, locupletavit: Cœnaculum non ſolum extruxit,

truxit, ſed menſam appoſuit, & præter convivium cenſorum menſtruum, Hodiernum etiam apparavit epulum; cui ipſe ſenex hilari vultu quondam interfuit, & cui intereſſe non dedignati eſſent, Plato, Xenophon, Plutarchus, eruditorum convivatores, & convivæ, qui probe noſcebant quam alliciant benevolentiam & urbanitatem, mutuus contuitus & convictus, liberalia colloquia, & plena feſtivitas. Epulas quoque ſuas condiri voluit Harvæus, ſolenni præconio illuſtrium virorum, qui noſtræ reipublicæ Medicæ immortalia contulerunt beneficia, ut res ab illis præclare geſtas, ab oblivione vindicaret; & poſteri in æmulationem accenderentur. Nec præſcriptas muneris oratorii metas tranſgredi mihi videor, ſi hinc occaſionem arripiam gratulandi Anglorum Genti, de duobus civibus natis ad proferendam patriæ ſuæ famam, uſque ad ſupremum naturæ terminum. Fruſtra a me expectabitis altiſonantia principum nomina; alios deſigno viros humiliore loco natos, puriore lumine reſplendentes; Harvæum qui microcoſmi, Newtonum qui macrocoſmi ſyſtema patefecit: Hunc qui corporum cœleſtium; illum qui corporum animalium vires Motrices explicuit: uterque gloriam adeptus eſt duraturam quam diu vel fluores animales, vel Aſtra ſolito decurrent tramite: quamdiu vel motus cœleſtis, vel motuum cœleſtium ſpeculator terreſtris extiterit.

PROXIMUS in Albo noſtro effulget Baldwinus Hamæus; Vir omni laudum genere præſtantiſſimus, qui ſummas ingenii dotes, liberalibus diſciplinis ex-

coluerat, qui non ſolum Medicinam, ſed omnes Apollineas artes, feliciter excercebat; qui omnibus Collegii officiis, honeſte & diligenter perfunctus, ſupremum detrectavit: hujuſmodi viro, liberali, ſapiente, provido, indigebant res noſtræ tunc temporis concuſſæ, per duas calamitates, omnium maximas; Bellum civile, bonis artibus ſemper infeſtum, & incendium vorax quod nos, atque noſtros concives, pariter afflixerat, & cum ſacris non pepercerit ædibus, noſtras etiam proſtravit lares: hiſce malis ſuccurrens Hamæus, non ſolum nos ſuis adjuvabat opibus, ſed ſubſidium ſatis magnum a benevolo cive impetravit, Collegium ſub haſta poſitum, ſua redemit pecunia, cœnaculum ornavit; noſtræque ſimul exiſtimationi, & ægrotorum ſaluti, æque proſpiciens, noſocomiorum Medicis, è gremio hujus collegii eligendis, ſtipendia ampla locavit, & parvi faciens beneficia a ſe vivo tributa, poſt mortem nos prædiorum ſuorum hæredes reliquit.

NON defuere etiam cives opulenti; qui cum rebus noſtris egenis ſubvenirent, perpetua virtutis & famæ ſibi monumenta ſtatuere. Inter quos Edmundus Boulterus, condonata nobis, & ſic optime fœnerata pecunia, perpetuam ſibi, & avunculo gloriam acquiſivit; quam poſteris enunciabunt hi parietes, illorum reſuſcitati ſumptibus: qui quanto fuere homines frugi, tanto magis eorum munera æſtimanda: perpetua apud nos commemoratione florebit eorum pietas; cum oblivione tecti jacebunt inutiles illiberalium civium acervi.

DIVERSORUM ſæculorum diverſi ſunt mores, diverſæ deliciæ, ſumptus diverſi. Quantum unum, ad artes utiles promovendas, libenter erogarat; alterum in luſus ſcenicos & larvatos, Hiſtriones, cinædos, & moriones, impendet. Priſcorum temporum vir fuit Henricus Dornarviæ Marchio; qui a juventute, ſeverioribus aſſuetus ſtudiis, multum in omnibus diſciplinis profecit, cumque valetudinem aſſiduis Lucubrationibus labefactam, reparaſſet Medicina, tanto in honore habuit tam artem, quam artifices, ut ſodalitium Collegii, quod etiam doctrina promeruit, ambire dignatus eſt, & in perpetuum Gratitudinis teſtimonium, Bibliothecam ſuam numeroſam, ſelectam, pretioſam nobis donavit.

DIES mihi deficeret recitanti ſociorum benevolorum munera non levia, quippe amoris pignora: nec oratiuncula hac comprehendere licet aliorum hujus collegii ſociorum laudes, qui ſtudiis artem & famam noſtram ampliarunt; Lowerum qui ad Harvæanum Syſtema ulterius elucidandum, cordis fabricam & uſum accuratiſſime deſcripſit; Whartonum qui univerſas corporis Glandulas, morborum plurium ſedes, primus fere luſtravit; Gliſſonium Hepatis, Cronium muſculorum Anatomia clarum: Williſium qui nullam artis Medicæ partem, incultam, & inornatam reliquit. Sydenhamum Hippocratis æmulum, qui plurimis, atque utiliſſimis inventis, ad morborum Hiſtoriam, & curam pertinentibus artem noſtram locupletavit; neque me ſuſpicamini, Auditores, aliorum immemorem eſſe, quos præterire cogit orationis brevitas.

Ad duplex nos officium destinarunt fundatores nostri: ad cooptandos in nostrum sodalitium viros, virtute, & doctrina præstantes, ad Medicinam excercendam & promovendam, continuo succenturiatos; denique ad imperitos & impostores, a Medicina facienda cohibendos. Quantum priori instituto satisfactum est, monstrat non solum prædicta oratio, sed prælustris quam aspicio doctorum sociorum cœtus: quorum tamen collaudationem, prohibet fere consuetudo, famæ solum posthumæ consulens: ita enim comparatum est, ut honores solum ad mortuos sine labe aut invidia perveniant. Diu absit a vobis, socii charissimi, panegyricus hoc titulo acquisitus. Quantus autem Futuris oratoribus patebit dicendi campus, qui Præsidis nostri doctissimi, vigilantissimi, labores & sumptus in publicum impensos, digna & sera precor oratione celebrabunt, qui beneficia enumerabunt præstantissimi viri, cui opes & animus omnem majorum munificentiam longe exuperantes. Sed diutius in Argumento quod ipsius Modestiam, & vestra interturbat Gaudia, immorari non lubet.

Quod ad secundam muneris nostri partem attinet, bonis quidem legibus cautum est: ne arti nostræ omnium, prout excercetur, vel utilissimæ, vel maxime perniciosæ, se ingerant ineruditi: ad quorum tamen effrenem licentiam comprimendam, irriti adhuc fuere nostri Labores; nec tamen nos culpandi, sed ab aliis hoc incommodum profluxit causis, quas reticere opportet; in ea enim tempora incidimus, ut nec latius quotidie

 serpens

ſerpens malum, nec Remedia ferre poſſumus. Vos illiberaliter tractant Empiricorum patroni; vos inquam, quibus incumbit, non ſolum morbos profligare, ſed illata ab imperitis damna reſarcire. Inique vobis exprobrant inauſpicatos morborum eventus, qui negotiis veſtris ſe immiſcent; qui conſilia veſtra male mulctant, qui vobis fere invident facultatem, ex more omnium artificum, inſpiciendi in opificii veſtri matteriem & inſtrumenta, detegendi fucum medicamentorum; quo cives a pharmacis corruptis, & venenatis arcere poſſitis.

HODIERNAM medicinam, novis laboribus oppreſſam, opportet eſſe operoſam, & aliquid novi molientem contra inſuetos, qui continuo ingruunt, morbos ex novo luxu, & ingluvie oriundos. Pandoræ pyxidem centies exhauſtam, centies ad marginem replebit operum fœcunda luxuries; nec in proclivi eſt medicinæ, valetudinem humanam tueri, contra Inſidias, quas quotidie illi ſtruit fœda hæc peſtis: per miſtas commercio gentes ſe ſparſit acerbum, & priſcis ſæculis ignotum morborum par, variolæ, & lues venerea, cum infinita malorum propagine ex duplice hoc ſtemmate pullulante, quæ novum medicis faceſſit negotium, adeo ut poſtremum hoc ævum non ſolum medicinæ, ſed mundi ſenectutem appellare licet; quo, ſicut Genus humanum pluribus morbis obnoxium eſſe videtur; ſic medicinam maturiore experientia, & multifariis artibus, inſtrui & armari decet: Arti igitur huic noſtræ, tot circumventæ difficultatibus, ſumma diligentia invigilandum eſt. Videtis, quam boni eſtis ſeminii, qui quantique fuerint hi viri,

quibus

quibus ortum debetis; quantaque fuerat majorum veſtrorum laus; vos igitur, paternæ virtutis memores, famam hujus academiæ, quam integram a majoribus accepiſtis, intaminatam, & novis auctam honoribus ad poſteros tranſmittere opportet.

ARTES Medicinæ ancillantes, feliciter jam excultæ, & ad ſummum fere gradum evectæ, ampliora vobis quam majoribus veſtris ſubſidia miniſtrant: Anatomia operoſa, & ſubtilis, univerſam humani corporis fabricam nobis patefecit. Minutiſſima quæque in partium ſtructura, oculis ſubjecerunt inſtrumenta catoptrica: ad motus animales, tam internos, quam externos explicandos, auxiliatrices porrexit manus dia Matheſis, qua proſpere uſi ſunt recentiores, tam in animalium corporum, quam aliis naturæ phænomenis enodandis. Pariter vero a ſcopo aberrant, qui omnia in animali œconomia, & qui nihil ipſius ope explicare ſperant; pleniorem nobis ſuppeditavit, ſimplicium medicamentorum notitiam Hiſtoria naturalis: Medicam ſcientiam multum auxit chemia neoterica; cujus ope corpora terreſtria, in principia reſoluta, intimam nobis pandunt naturam: non ſolum medicamentorum vires detexit ars ſpagyrica, ſed novas ſuperaddidit, plurimaque in corporum terreſtrium actione & reactione recluſit, ad omnes artes, imprimis ad pharmaceuticen neceſſaria; fatendum eſt tamen omnia hæc ſubtiliter inventa Medicinæ Theoriam magis quam praxin locupletaſſe. Nihilominus ſi nos non licet, hiſce artibus inſtructos, novis hiſce indutos armis, valetudinem humanam prorſus tueri, aliquid novi, pro ægrotorum ſalute aſſidua o-

pera

pera meditari & moliri opportet; a vobis plura reportavit commoda, plura expectat respublica medica: quibus verum non sat est, labentem Academiæ autoritatem, & disciplinam sustentasse, opes auxisse, ædificia ornasse, pharmacopœiam reformasse, nisi novo quodam tentamine, & sanandi artem, & vestram gloriam augeatis amplius, & ornetis.

Non penes erat universas Græciæ scholas, Cnidiam, Coam, Rhodiam, tantas medicinæ suppetias, centum annis attulisse, quantas uno solum suppeditare valet experientia vestra. Verisimile est priscas has medicinæ Academias inter observationes quas tabulis consignarunt, synchronas morborum populariter grassantium & Cœli constitutiones notasse. Plurima huc spectantia, e suo vel illorum penu deprompta, nobis monstravit Hippocrates; quædam ex proprio diario conscripsit, Hippocrates alter, Sydenhamus; quæ quantam Medicinæ lucem & famam adferant, vos commonere necesse non est. Si vero ex hujusmodi specimine, uno aut altero, uberes perceperit medicina fructus; qualis expectanda erit messis ex morborum epidemicorum annalibus conjuncta vestra opera congestis, & in parallelismum reductis, cum Ephemeride meteorologica; quam accuratissimam nunc tenemus & tenendam speramus ex ingenioso hujus collegii socio, suisque successoribus.

Quinetiam præterire non possum alterum nostræ artis penum locupletem, & inexhaustum, morbidorum cadaverum scrutinium: cui (ut traditum est) se accingebat immortalis Harvæus, tanquam stabili, & certo patho-

logiæ

logiæ fundamento. Fuit hæc Medicinæ promovendæ Methodus, ſicut maxime obvia, ita maxime antiqua, apud Ægyptiorum Reges, quibus, teſte Plinio, *erat ſtudium corpora ſcrutari mortuorum; & cauſas valetudinum, oculata fide recognoſcere.* Vobis exploratum eſt, quam difficile ſit, abſque anatomia, de morborum quorundam cauſis latentibus judicium, & quam in proclivi ſit in aperto cadavere, mutuam ſymptomatum & phænomenon cohærentiam invenire; atque ex morbis incurabilibus, maturas ad curabiles cautiones adhibere, aut vitia mortis prænuntia percipere; ſic ægroti vitam, aut ſaltem Medici famam incolumem conſervare. Quod vero in morbis defunctorum anatomia, varia ſæpe ſpecie nos illudant, ſymptomata morborum univoca, infidæ morbi Hiſtoriæ, caſuum inopiæ, vel attentioni Medici parum curioſæ imputandum eſt. Non ego vos commonefacerem de re notiſſima, &, quantum in vobis eſt, quotidie in praxin revocata, niſi mihi perſuaſum eſſet vos publico & academico more, aliquid ulterius poteſſe in cadaverum morbidorum ſectione, ad quam nos fere invitat noſocomiorum vicinia.

CONDONABITIS, Socii chariſſimi, pauca hæc quæ mihi dictavit Flagrantiſſimum ſtudium erga vos veſtramque rempublicam: plura ne dicam, vetat virtus veſtra probata, quam opus non eſt oratione evocare.

F I N I S.